

DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)
den 12 mars 1998 *

I mål C-319/94,

angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget, från Cour du travail de Liège (Belgien), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

Jules Dethier Équipement SA

och

Jules Dassy,

Sovam SPRL, i likvidation,

angående tolkningen av rådets direktiv 77/187/EEG av den 14 februari 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av verksamheter (EGT L 61, s. 26),

* Rättegångsspråk: franska.

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden H. Ragnemalm samt domarna G. F. Mancini (referent) och J. L. Murray,

generaladvokat: C. O. Lenz,
justitiesekreterare: R. Grass,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

- Belgiens regering, genom förste rådgivaren J. Devadder, utrikes-, utrikeshandels- och utvecklingsbiståndsministeriet, i egenskap av ombud,
- Europeiska gemenskapernas kommission, genom Marie Wolfcarius, rättstjänsten, och Horstpeter Kreppel, nationell tjänsteman med förordnande vid denna rättstjänst, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 11 juli 1996 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Cour du travail de Liège har genom beslut av den 1 december 1994, som inkom till domstolen den 8 december samma år, i enlighet med artikel 177 i EG-fördraget

ställt två frågor om tolkningen av rådets direktiv 77/187/EEG av den 14 februari 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av verksamheter (EGT L 61, s. 26; svensk specialutgåva, område 5, volym 2, nedan kallat direktivet).

2 Dessa frågor har uppkommit i en tvist mellan å ena sidan Jules Dethier Équipement SA (nedan kallat Dethier) och å andra sidan Jules Dassy och Sovam SPRL (nedan kallat Sovam), i likvidation, med anledning av utbetalning av avgångsvederlag samt annan ersättning.

3 Enligt artikel 1.1 i direktivet skall detta tillämpas vid överlåtelse av ett företag, en verksamhet eller del av en verksamhet till en annan arbetsgivare, genom lagenlig överlåtelse eller fusion.

4 Enligt artikel 3.1 första stycket skall överlåtarens rättigheter och skyldigheter på grund av ett anställningsavtal eller ett anställningsförhållande som gäller vid tidpunkten för överlåtelsen till följd av en sådan överlåtelse övergå på förvärvaren.

5 I artikel 4.1 i direktivet föreskrivs att överlåtelsen av ett företag, en verksamhet eller en del av en verksamhet inte i sig skall utgöra skäl för uppsägning från överlåtarens eller förvärvarens sida. Denna bestämmelse skall dock inte hindra uppsägningar som sker av ekonomiska, tekniska eller organisatoriska skäl där förändringar i arbetsstyrkan ingår.

6 Direktivet genomfördes i belgisk rätt genom andra kapitlet i kollektivavtal nr 32a av den 7 juni 1985, om skydd för arbetstagares rättigheter vid byte av arbetsgivare

till följd av en lagenlig överlåtelse av företag, som innehåller regler om arbetstagares rättigheter vid fortsatt anställning vid övertagande av tillgångar efter konkurs eller ackord, vilket har givits tvingande verkan genom kunglig kungörelse av den 25 juli 1985 (*Moniteur belge* av den 9 augusti 1985, s. 11527), och som har ändrats genom kollektivavtal nr 32c av den 19 december 1989, vilket gavs tvingande verkan genom kunglig kungörelse av den 6 mars 1990.

- 7 Likvidationsförfarandet för bolag som bildats enligt belgisk rätt regleras genom artikel 178—188 i de samordnade lagarna om kommersiella bolag (nedan kallade de samordnade lagarna). Det är tillämpligt efter det att ett kommersiellt bolag har avvecklats och syftar till att göra det möjligt för bolaget att avsluta de transaktioner det inlett, dock utan att i princip kunna fullgöra nya transaktioner. I artikel 178 i de samordnade lagarna föreskrivs att kommersiella bolag efter det att de avvecklats anses fortsätta att existera för genomförandet av likvidationen, även om de redan har upphört med all verksamhet.

- 8 Då ett bolag avvecklas, förlorar samtliga bolagets organ sina befogenheter och ersätts av en eller flera likvidatorer. Likvidatorn, som företräder bolaget gentemot tredje man, kan redan vara angiven i bolagets stadga. Om det inte föreligger någon överenskommelse om motsatsen, utses likvidatorn av bolagsstämman eller, om den lagstadgade majoriteten inte uppnås, av domstol. I det första fallet rör det sig om "frivillig" likvidation, i det andra fallet om "tvångslikvidation".

- 9 Även om den nationella domstolen har uppgivit att syftet med likvidationen, oavsett om den är frivillig eller av tvångskaraktär, ligger mycket nära konkursens syfte, nämligen att avyttra bolagets tillgångar, framgår det av beslutet om hänskjutande att de båda förfarandena skiljer sig åt på flera sätt. Skillnaderna kan sammanfattas enligt följande:
 - Det är bolagsstämman som beslutar om likvidation, utser likvidator och bemyndigar denne. Endast när erforderlig majoritet inte uppnås bland bolagsmännen kan bolaget vända sig till domstol för att få bolaget försatt i likvidation. Domstolen förordnar en likvidator i enlighet med bolagets stadga eller

bolagsstämman beslut utom om det förefaller som om samarbetssvårigheterna mellan bolagsmännen hindrar bolagsstämman från att uttala sig, i vilket fall domstolen förordnar en tvångslikvidator. Vad beträffar konkurs kan bolaget ansöka om att försättas i konkurs men kan också försättas i konkurs till följd av en borgenärs begäran om utmätning eller en undersökningskommittés arbete, varvid domstolen utser en konkursförvaltare vars befogenheter anges i lag.

- Bolaget består som juridisk person för att ändamålet med likvidationen skall kunna uppfyllas (artikel 178 i de samordnade lagarna), vilket inte är fallet med ett bolag i konkurs.
- Bolaget upprätthåller verksamheten under hela likvidationsförfarandet. För det fall bolaget senare inställer betalningarna eller förlorar sin kreditvärdighet kan det försättas i konkurs. I ett sådant fall utgör likvidationen endast ett förstadium till konkursen.
- I fråga om konkurs finns ett särskilt förfarande för att fastställa skulderna under överinseende av domstol. Detsamma gäller emellertid inte för likvidation, oavsett om den är frivillig eller av tvångskaraktär, då likvidatorn kan fastslå förekomsten av en skuld utan någon som helst hänvisning, enbart på eget ansvar och utan att beslutet skall fastställas i dom.
- Inom konkursens ram kan en borgenär enbart få storleken på sin fordran på bolaget fastställd, men inom ramen för likvidationen kan borgenären kräva fullgörelse.
- I samband med en likvidation kan borgenären få utmätning för sin fordran, vilket likvidatorn kan motsätta sig endast om åtgärden leder till att övriga borgenärers rätt åsidosätts, medan sådana åtgärder är förbjudna i konkursen, eftersom fördelningen och realisationen av den berörda egendomen samt utbetalningen till borgenärerna i detta fall regleras i lag.

- Bolagsstämman kan besluta om att upphäva likvidatorns förordnande, medan rätten kan upphäva en tvångslikvidators eller konkursförvaltares förordnande. Från denna synpunkt skall det således göras skillnad mellan å ena sidan frivillig likvidation och å andra sidan tvångslikvidation och konkurs.

- Likvidatorn är ett bolagsorgan under likvidationen, medan konkursförvaltaren är en tredje man i förhållande till bolaget. Konkursförvaltaren företräder förutom bolaget även borgenärerna, medan likvidatorn endast företräder bolaget, även om det åligger honom att säkerställa borgenärernas intressen.

- I motsats till konkursförvaltaren kan likvidatorn inte ifrågasätta vissa betalningar, eftersom det inte finns någon föregående "återvinningsperiod" före likvidationen, och han kan inte väcka talan om återvinning eller skadeståndstalan mot bolagsmännen.

- Konkursförvaltaren avyttrar tillgångarna under överinseende av konkursdomaren, i vissa fall med rättens tillstånd, medan likvidatorn gör detsamma under överinseende av bolagsstämman, varför överlåtelsen av företaget inte prövas av domstol.

- Sammanfattningsvis ger ett företags konkurs borgenärerna större garantier än likvidationen, genom att rätten kontrollerar konkursförvaltaren och genom att borgenärerna har ett mer direkt inflytande.

¹⁰ Jules Dassy var sedan år 1974 anställd vid Sovam. Den 15 maj 1991 försatte Tribunal de commerce de Huy detta bolag i likvidation och förordnade en likvidator. Den 5 juni samma år sade likvidatorn upp Jules Dassy anställningsavtal.

- 11 Den 27 juni 1991 överlät likvidatorn Sovams tillgångar till Dethier enligt ett avtal som den 10 juni 1991 godkänkts av Tribunal de commerce.
- 12 Den 22 maj 1992 väckte Jules Dassy talan vid Tribunal du travail de Huy och yrkade att det skulle fastställas att Sovam och Dethier var solidariskt ansvariga att utbetala vissa belopp till Jules Dassy i form av avgångsvederlag, semesterersättning och årsbonus. Han gjorde gällande att överlåtelsen av företaget hade skett på grundval av avtal och att Dethier därför hade solidariskt betalningsansvar.
- 13 Tribunal du travail de Huy förpliktade i dom av den 17 december 1993 Sovam i likvidation och Dethier att till Jules Dassy solidariskt utbetala 1 643 726 BFR. Tribunal du travail de Huy ansåg särskilt att det var lämpligt att tillämpa andra kapitlet i kollektivavtal 32a, eftersom tvångslikvidationen inte kunde jämföras med konkurs, då överlåtelsen liksom i förevarande fall följde av en plan för övertagande som låg före likvidationen. Den ansåg vidare att det solidariska ansvaret inträdde även då kontraktet hade brutits före överlåtelsen, eftersom den personal som felaktigt sagts upp före överlåtelsen enligt domstolens rättspraxis alltjämt skall anses vara anställd i företaget vid tidpunkten för överlåtelsen.
- 14 Dethier överklagade domen till Cour du travail de Liège och gjorde gällande att Sovams likvidation var att jämföras med en konkurs. Dethier hävdade vidare att förvärvarens eventuella solidariska ansvar kunde gälla enbart till förmån för de arbetstagare som återanställts av förvärvaren och inte för dem som sagts upp före överlåtelsen.
- 15 Efter att i förevarande fall ha fastslagit att den enhet som utgjordes av Sovams egendom hade bestått som sådan efter övertagandet i enlighet med domstolens dom av den 18 mars 1986 i mål 24/85, Spijkers (REG 1986, s. 1119), och att det därför har skett en företagsöverlåtelse i den mening som avses i direktivet, ställde den nationella domstolen sig frågande till om överlåtelsen skulle anses grundad på

avtal och särskilt om likvidationen av ett bolag var ett förfarande liknande konkursförfarandet, som i så fall faller utanför direktivets tillämpningsområde.

- 16 Vad beträffar uppsägningen av Jules Dassy frågar den nationella domstolen hur artikel 4 i direktivet skall tolkas, om en arbetstagare har sagts upp av likvidatören kort tid före överlåtelsen och inte sedermera har återanställts av förvärvaren.
- 17 Cour du travail de Liège förklarade således målet vilande och beslutade ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

- ”1) Är rådets direktiv 77/187 tillämpligt då det överlåtande bolaget är försatt i frivillig likvidation, vilket förfarande — då företaget inte fortsätter sin verksamhet — har till syfte att realisera tillgångarna? Är svaret detsamma då överlåtaren är ett bolag i tvångslikvidation?
- 2) Kan uppsägningar av den personal som inte har återanställts av förvärvaren anses vara uppsägningar som sker av ekonomiska, tekniska eller organisatoriska skäl i den mening som avses i artikel 4.1 i direktivet i de fall då likvidatören säger upp samtliga arbetstagares anställningsavtal och enbart vissa arbetstagare återanställs för genomförandet av likvidationen? Skall befogenheten att säga upp arbetstagare på dessa grunder i stället endast tillkomma förvärvaren?

Kan de arbetstagare som inte återanställts av förvärvaren, enbart på den grunden att en ekonomisk enhet har överlåtits kort tid efter det att de har sagts upp av ekonomiska, tekniska eller organisatoriska skäl, gentemot förvärvaren göra gällande att uppsägningen är rättsstridig, även om det i avtalet om överlåtelse inte föreskrivs att de skall återanställas?”

Den första frågan

- 18 Genom sin första fråga önskar den nationella domstolen i huvudsak veta om artikel 1.1 i direktivet skall tolkas så, att direktivet är tillämpligt på överlåtelser av företag i tvångslikvidation eller i frivillig likvidation.
- 19 Det framgår av fast rättspraxis att domstolen inte är behörig att ge den hänskjutande domstolen ett svar då de frågor som ställts saknar samband med de verkliga omständigheterna i eller föremålet för tvisten vid den nationella domstolen och alltså inte motsvarar något objektivet behov för lösningen av denna (se dom av den 16 juni 1981 i mål 126/80, Salonia, REG 1981, s. 1563, punkt 6; svensk specialutgåva, häfte 6, av den 16 juli 1992 i mål C-343/90, Lourenço Dias, REG 1992, s. I-4673, punkt 20; svensk specialutgåva, häfte 13, av den 17 maj 1994 i mål C-18/93, Corsica Ferries, REG 1994, s. I-1783, punkt 14; svensk specialutgåva, häfte 15, och av den 5 oktober 1995 i mål C-96/94, Spediporto, REG 1995, s. I-2883, punkt 45).
- 20 Eftersom målet i den nationella domstolen rör en överlåtelse av ett företag i tvångslikvidation, saknas anledning för domstolen att tolka direktivet med avseende på en överlåtelse av ett företag i frivillig likvidation, vilket inte är aktuellt i målet vid den nationella domstolen, oavsett vilka likheter som finns mellan tvångslikvidation och frivillig likvidation.
- 21 Som domstolen fastslog i dom av den 7 februari 1985 i mål 135/83, Abels (REG 1985, s. 469; svensk specialutgåva, häfte 8), är direktivet inte tillämpligt på en överlåtelse av ett företag, en verksamhet eller en del av en verksamhet inom ramen för ett konkursförfarande.
- 22 Det följer däremot av samma dom, närmare bestämt punkterna 28 och 29, att direktivet är tillämpligt på ett förfarande som "surséance van betaling" (uppskov med betalning), även om det uppvisar vissa gemensamma drag med konkursförfarandet. Domstolen ansåg att de skäl som talar emot att direktivet skulle vara tillämpligt vid konkursförfaranden inte är giltiga då det ifrågavarande förfarandet är

föremål för en domstolskontroll av mer begränsad räckvidd än konkursförfarandet och då det i första hand syftar till att säkra förmögenhetsmassan samt i förekommande fall till fortsatt drift genom en överenskommelse om betalningsuppskov i syfte att nå en uppgörelse som säkerställer företagets framtida drift.

- 23 Inte heller i domen av den 25 juli 1991 i mål C-362/89, D'Urso m. fl. (REG 1991, s. I-4105), ansåg domstolen att direktivet var tillämpligt på överlåtelser av företag, verksamheter och delar av verksamheter inom ramen för obeståndsförfaranden av den typ som angavs i den italienska lagstiftningen rörande tvångslikvidation, vars verkningar är jämförbara med konkursens (punkterna 28, 31 och 34). Däremot är direktivet tillämpligt då företagets fortsatta drift har varit beslutad så länge att detta beslut alltså gäller inom ramen för en sådan sammanhållen lagstiftning som den extraordinära förvaltningen av stora krisdrabbade företag. I ett sådant fall är syftet med det extraordinära förvaltningsförfarandet i första hand att göra företaget så stabilt att dess framtida verksamhet säkerställs. Det ekonomiska och sociala syftet varken förklarar eller motiverar att arbetstagarna, då det berörda företaget är föremål för en fullständig eller partiell överlåtelse, berövas sina rättigheter enligt direktivet på de villkor som anges däri (punkterna 29 och 32—34).

- 24 I en dom av senare datum, nämligen av den 7 december 1995 i mål C-472/93, Spano m. fl. (REG 1995, s. I-4321), fastslog domstolen att direktivet är tillämpligt på en överlåtelse av ett företag som har förklarats vara krisdrabbat i enlighet med den italienska lagen nr 675 av den 12 augusti 1977. Domstolen påpekade bland annat att det beslut genom vilket ett företag förklarats vara krisdrabbat syftar till att möjliggöra en rekonstruktion av företagets ekonomiska förhållanden och i synnerhet till att behålla de anställda, att det ifrågavarande förfarandet således avser att möjliggöra fortsatt drift för att företaget senare skall kunna återuppta verksamheten samt att det, i motsats till konkursförfarandet, inte innebär någon domstolskontroll eller någon administrativ åtgärd avseende företagets ekonomi och heller inte uppskov med betalning.

- 25 Det följer av denna rättspraxis att det avgörande kriteriet för att bedöma om en överlåtelse av ett företag som är föremål för ett administrativt eller rättsligt förfarande faller inom direktivets tillämpningsområde är syftet med det aktuella förfarandet (domarna i de ovannämnda målen D'Urso m. fl., punkt 26, och Spano m. fl., punkt 24). Som generaladvokaten påpekade i punkterna 31, 41 och 45 i sitt förslag till avgörande skall också det ifrågavarande förfarandets utformning beaktas, särskilt i den mån det påverkar frågan om företagets fortsatta drift, samt direktivets syften.
- 26 I förevarande fall framgår det av den nationella domstolens uppgifter att det belgiska förfarandet för tvångslikvidation syftar till att realisera tillgångarna genom inkrämsförsäljning till förmån för bolaget självt och, i andra hand, för borgenärerna, om sådana finns. För att ett bolag skall försättas i likvidation fordras inte att skulderna överstiger tillgångarna. Även om likvidationen kan utgöra ett förstadium till konkurs, kan den, som den belgiska regeringen har påpekat, inträda även då bolagsmännen inte längre vill samarbeta.
- 27 Av detta följer att även om syftena med tvångslikvidation ibland kan påminna om konkursens syften, är det inte nödvändigtvis så, eftersom detta förfarande kan tillämpas i samtliga fall då ett bolags verksamhet skall bringas att upphöra, oavsett skälen härför.
- 28 Då det kriterium som avser syftet med tvångslikvidationen inte förefaller vara avgörande, skall detta förfarandes utformning prövas.
- 29 Det framgår av beslutet om hänskjutande att vid likvidation är likvidatorn, även om han utses av domstol, ett bolagsorgan som avyttrar tillgångarna under överinseende av bolagsstämman. Det finns vidare inte något särskilt förfarande för att fastställa skulderna under domstolskontroll, och en borgenär kan i princip få utmätning för sin fordran hos bolaget. I konkursen är konkursförvaltaren däremot,

genom att han företräder borgenärerna, en tredje man i förhållande till bolaget och avyttrar tillgångarna under överinseende av domstolen. I konkursen fastställs skulderna också enligt ett särskilt förfarande, och utmätning är inte tillåten under förfarandets gång.

- 30 Det förefaller således som om ett företag i tvångslikvidation befinner sig i en situation som avsevärt skiljer sig från situationen för ett företag i konkurs och att domstolen, då den fastslog att direktivet inte är tillämpligt i det senare fallet, grundade sig på skäl som inte behöver vara giltiga i fråga om tvångslikvidation.
- 31 Detta är fallet om företaget som i förevarande fall fortsätter driften under tvångslikvidationen. I ett sådant fall är den fortsatta driften säkerställd vid överlåtelse av företaget. Följaktligen kan inget motivera att arbetstagarna berövas sina rättigheter enligt direktivet under de omständigheter som där anges.
- 32 Den första frågan skall således besvaras på så sätt att artikel 1.1 i direktivet skall tolkas så, att direktivet är tillämpligt på en överlåtelse av ett företag i tvångslikvidation när företaget fortsätter driften.

Den andra frågan

- 33 Genom det första ledet av den andra frågan önskar den nationella domstolen i huvudsak veta om artikel 4.1 i direktivet skall tolkas så, att befogenheten att säga upp arbetstagare av ekonomiska, tekniska eller organisatoriska skäl enbart ankommer på förvärvaren eller om den även skall tillerkännas överlåtaren.

- 34 Artikel 4.1 tillförsäkrar arbetstagarna ett skydd mot uppsägning som motiveras enbart av överlåtelsen, från såväl överlåtarens som förvärvarens sida.
- 35 Domstolen har för övrigt redan fastslagit att arbetstagare vars anställningsavtal eller anställningsförhållande i strid med artikel 4.1 har avslutats före överlåtelsen alltjämt skall anses vara anställda i företaget vid tidpunkten för överlåtelsen. Detta medför bland annat att arbetsgivarens skyldigheter gentemot dessa arbetstagare fullt ut överförs från överlåtaren till förvärvaren (dom av den 15 juni 1988 i mål 101/87, Bork International m. fl., REG 1988, s. 3057, punkt 18).
- 36 Eftersom artikel 4.1 i direktivet hindrar att uppsägningar sker enbart på grund av överlåtelsen, inskränker artikeln inte överlåtarens befogenhet att göra uppsägningar grundade på de skäl som är tillåtna enligt direktivet i högre grad än den inskränker förvärvarens befogenhet att göra detsamma.
- 37 Det första ledet i den andra frågan skall således besvaras på så sätt att artikel 4.1 i direktivet skall tolkas så, att befogenheten att göra uppsägningar av ekonomiska, tekniska eller organisatoriska skäl ankommer på såväl överlåtaren som förvärvaren.
- 38 Genom det andra ledet av den andra frågan önskar den nationella domstolen i huvudsak veta om de arbetstagare vars anställningsavtal på ett rättsstridigt sätt sagts upp av överlåtaren kort tid före överlåtelsen av företaget, och som inte återanställts av förvärvaren, gentemot förvärvaren kan göra gällande den omständigheten att uppsägningarna var rättsstridiga.

- 39 Det följer av domen i det ovannämnda målet Bork International m. fl. att de arbetstagare som sagts upp i strid med artikel 4.1 före överlåtelsen av företaget alltså skall anses vara anställda i företaget vid tidpunkten för överlåtelsen.
- 40 Det följer vidare av fast rättspraxis (se bland annat dom av den 10 februari 1988 i mål 324/86, Daddy's Dance Hall, REG 1988, s. 739, punkt 14; svensk specialutgåva, häfte 9) att bestämmelserna i direktivet, särskilt de som rör arbetstagares skydd mot uppsägning med anledning av en överlåtelse, har tvingande verkan, och det är därmed inte tillåtet att frånga dem förutom om det gynnar arbetstagaren.
- 41 Det anställningsavtal som sagts upp kort tid före överlåtelsen skall följaktligen alltså anses gälla gentemot förvärvaren, även om den uppsagda arbetstagaren inte har återanställts av förvärvaren efter överlåtelsen.
- 42 På grund av det ovan anförda skall det andra ledet av den andra frågan besvaras så, att arbetstagare vars anställningsavtal sagts upp av överlåtaren på ett rättsstridigt sätt kort tid före överlåtelsen av företaget, och som inte återanställts av förvärvaren, gentemot förvärvaren kan göra gällande den omständigheten att uppsägningarna var rättsstridiga.

Rättegångskostnader

- 43 De kostnader som har förorsakats den belgiska regeringen och Europeiska gemenskapernas kommission, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

— angående de frågor som genom dom av den 1 december 1994 ställts av Cour du travail de Liège — följande dom:

- 1) Artikel 1.1 i rådets direktiv 77/187/EEG av den 14 februari 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av verksamheter skall tolkas så, att direktivet är tillämpligt på en överlåtelse av ett företag i tvångslikvidation när företaget fortsätter driften.

- 2) Artikel 4.1 i direktivet skall tolkas så, att befogenheten att säga upp arbetstagare av ekonomiska, tekniska eller organisatoriska skäl ankommer på såväl överlåtaren som förvärvaren. Arbetstagare vars anställningsavtal sagts upp av överlåtaren på ett rättsstridigt sätt kort tid före överlåtelsen av företaget, och som inte återanställts av förvärvaren, kan gentemot förvärvaren göra gällande den omständigheten att uppsägningarna var rättsstridiga.

Ragnemalm

Mancini

Murray

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 12 mars 1998.

R. Grass

Justitiesekreterare

H. Ragnemalm

Ordförande på sjätte avdelningen